

GRUP FOCUS

ROMEA

director artístic: **Calixto Bieito**

Temporada 08-09

Atrium Viladecans

17 i 18 d'abril de 2009

Teatre Romea

Del 23 d'abril al 7 de juny de 2009

Terra baixa

d'Àngel Guimerà
dramatúrgia Kekke Schmidt
direcció Hasko Weber

FICHA ARTÍSTICA

Terra baixa

Títol original

Terra baixa

Autor

Àngel Guimerà

Dramatúrgia

Kekke Schmidt

Direcció

Hasko Weber

Dramatis Personae

Marta

Josepa

Nuri

Antònia

Manelic

Sebastià

Mossèn

Xeixa

Roser Camí

Àngels Bassas

Diana Gómez

Susana Egea

Babou Cham

Joel Joan

Mingo Ràfols

Pepo Blasco

Escenografia i Vestuari

Frank Hänig

Il·luminació

Txema Orriols

Caracterització

Toni Santos

Direcció de producció Amparo Martínez
Cap de producció Maite Pijuan
Producció executiva Raquel Doñoro
Direcció tècnica Miguel Montes

Ajudant de direcció Eleonora Herder
Ajudant de producció Begoña Lardín
Ajudant de vestuari i sastressa Roos Stolp
Regidoria Ariadna Castedo

Construcció escenografia El Teler

Prensa i comunicació Atrium Viladecans Sergio Rodríguez
Prensa i comunicació Teatre Romea Sara Peralta
Reportatge fotogràfic David Ruano
Disseny gràfic sSB
Publicitat Publiespec

Agraïments: Begoña Alberdi i Lufthansa

Alumne en pràctiques de producció d'espectacles Eric Jiménez

Gènere: Drama

Espectacle en català

Durada

Estrena absoluta a l'Atrium de Viladecans el 17 d'abril de 2009

Atrium Viladecans: 17 i 18 d'abril de 2009

Teatre Romea: Del 23 d'abril al 7 de juny de 2009

És una coproducció del Teatre Romea i l'Ajuntament de Viladecans amb la col·laboració del Goethe- Institut i l'Institut Ramon Llull

Aquest dossier de premsa conté part del dossier pedagògic que es pot trobar a:
www.teatreromea.cat i www.grupfocus.cat (sala de premsa)

Aquest dossier és una iniciativa conjunta del Teatre Romea, la Universitat Pompeu i la Universitat de Vic. Enric Gallén i Miquel M. Gibert, dels Departaments de Traducció i Ciències del Llenguatge, i d'Humanitats, respectivament, de la Universitat Pompeu Fabra i M. Carme Bernal, de la Facultat d' Educació de la Universitat de Vic.

Coordinació: Enric Gallén, de la Universitat Pompeu Fabra i M. Carme Bernal, de la Universitat de Vic.

Sinopsi

Terra baixa, una de les obres més emblemàtiques del teatre català, tracta un dels temes recurrents en les tragèdies de Guimerà: la passió enfollida i cega que, en aquest cas, arrossega en Sebastià, propietari arruïnat, cap a la Marta. Sola i recollida de la misèria, ella accepta de grat la possessió. Fins que arriba en Manelic, un ingenu salvatge, ple de vida, que la va transformant a poc a poc. La Marta se sentirà embrutida i decidirà salvar-se a través de l'amor de Manelic.

Sobre la posada en escena

(...) Sembla evident que Kekke Schmidt, com altres dramaturgs i directors contemporanis, ha optat per aproximar *Terra baixa* al món contemporani amb un simple trasllat d'època i d'espai dramàtic, amb la qual cosa, però, manté la relació que Guimerà i el seu text, l'acció del qual transcorre en un molí fariner, mantenen amb el temps, les formes de vida i els espais de l'última dècada del segle XIX. En canvi, la presència d'un immigrant negre i indocumentat mitjançant el recurs de convertir-lo en Manelic modifica, en aparença més profundament, el text guimeranià: Schmidt reforça en el text propi, d'una manera molt clara, el tema de l'alteritat, de la realitat de l'altre, amb la figura argumental d'un *sense papers*, un arquetipus que sovinteja en el teatre europeu de les últimes dècades perquè és molt present en la nostra societat.

La terra alta, un mite impossible? per Miquel M. Gibert

Notes de direcció: *Terra baixa* avui

Terra baixa només és coneguda a Alemanya per la òpera homònima de Eugen d'Albert, tot i que potser hi ha qui se'n recordi de la polèmica pel llibret de Leni Riefenstahl, que es basa en el mateix argument. El fet que *Terra baixa* sigui una obra clau de la cultura catalana, ho varem saber quan el Teatre Romea ens va convidar a posar en escena la obra aquí.

La peça narra la història d'un triangle amorós, d'un conflicte passional amb conseqüències mortals. Més enllà d'això celebra el triomf d'un oprimint sobre el seu opressor, és a dir, el triomf de la senzillesa, la bondat i la veritat, però també d'allò animal (és a dir de la "natura") per sobre de la estratègia, el mal i la mentida, o, en altres paraules: la civilització decadent. Aquest segon aspecte de l'obra, que va ser essencial per a la identificació nacional, la manté més emprisonada al segle XIX que el primer, que ens arriba directament a pesar del color rural i arcaic i de l'antigor del llenguatge.

A nosaltres, que no som part d'aquesta tradició, ens encuriosia saber si el món que hi ha inventat a l'obra es deixava traduir en un món urbà d'avui en dia poblat per personatges contemporanis. Qui sap si s'aconseguirà atorgar-li l'actualitat i la força explosiva que va tenir el primer cop que en Manelic va dir a l'escenari la mítica frase: "He mort el llop." Per això resulta vàlid "insuflar-li" a la peça d'Àngel Guimerà un contingut modern. Què ens importa sinó avui en dia la història d'un pastor ingenu que ve de les muntanyes i que no ha vist mai la cara d'una dona, i ni tan sols sap com funciona la societat? En tot cas ens podria commoure en tant que conte poètic, que no fa mal més enllà d'això. Però que faci *mal* la discriminació amb què els habitants del poble se'n riuen, ridiculitzen, i marginen al foraster, sí és quelcom que estaríem contents d'haver aconseguit. Per aquest motiu en Manelic és representat per un actor negre convertit en un personatge que posa a prova el nostre sentit comú il·lustrat, tolerant i europeu: un immigrant africà sense papers arribat en pastera.

Una segona decisió principal es refereix al personatge central de la Marta. Drames passionals també n'hi ha avui dia, però volíem explicar una història moderna entre dos companys, que no presentés a la dona com una pilota entre dos homes als quals ella es dona de manera diferent. La tria d'explicar la trama des de la perspectiva cap a enrere de la Marta, engrandeix la seva dimensió narrativa dotant-la d'una mirada emancipada. El personatge és la arrossegada, la enamorada, la esquinçada, però alhora ja *no ho és* i pot meditar sobre el temps en què ho era. Des d'un cert punt de vista, els espectadors també mirem la obra antiga amb els ulls d'ara de la Marta.

Tampoc no creuríem avui en dia en un Sebastià que fos un terratinent saquejador i un mascler que mai no ha estat ferit. Creiem que és molt més

interessant un personatge ambivalent, que al marge de tots els seus aspectes senyorials i perillosos provoqui una fascinació irresistible.

La sorpresa feliç que ens ha brindat la nostra feina ha estat comprovar amb quina facilitat i vivacitat els personatges de Guimerà s'introdueixen en un context contemporani: allà hi ha l'enigmàtic "cap mafiós", que controla tot un barri i a cada botiga hi té els dits ficats, i la seva experimentada mà dreta, el mossèn. Allà s'arrapen a qualsevol xafardeig, quan més dolent millor dues dones mesquines, la Josepa i l'Antònia, de tant avorrides com estan. Allà ganduleja l'etern perdedor Xeixa i ofega la seva tristesa en alcohol. Allà viu una noieta que sap com van les coses al carrer, i tot i així ha conservat la seva ànima pura: la Nuri.

El joc secretament convingut a través del qual en Manelic accedeix als seus papers, la Marta a un home que li serveix de coartada i que és inofensiu, i en Sebastià a un matrimoni ric, és repugnant, però més enllà dels meravellosos girs dramàtics d'en Guimerà, res més que trista quotidianitat. Allò que transcendeix el dia a dia i aporta el component imprevisible de la història és l'amor. En Manelic utilitza aquesta dona per quedar-se al camp, però s'enamora de debò. La Marta intueix a través seu la possibilitat d'una altra vida, i tot i així no s'allibera de l'antiga. En Sebastià necessita diners, però la passió li permet de llençar la casa per la finestra. Per molt civilitzats i actuals que puguin ser, l'amor els acaba empresonant. Aquesta és la brasa eterna de l'obra.

Kekke Schmidt, Hasko Weber, Frank Hänig

Sobre l'obra

Terra baixa, drama en tres actes, està considerada com la gran obra clàssica del teatre català. Tracta dos temes recurrents a les tragèdies de Guimerà com són el conflicte passional (en aquest cas el triangle amorós entre Sebastià, Marta i Manelic) i la rebel·lió contra el poder establert presents també a obres com *En Pólvora* (1893), *Maria Rosa* (1894) i *La filla del mar* (1900).

És sabuda la tendència que hi ha a interpretar l'obra de Guimerà a partir de la seva biografia. D'aquí que el tema del mestissatge i la figura de l'inadaptat siguin presents en les seves obres, històries de passions psicològicament complexes.

“És evident que, salvant les distàncies que es donen en molts sentits, l'obra de Guimerà comparteix amb la de dramaturgs com Strindberg una gran capacitat per a presentar amb tota la força passions psicològicament complexes.”

Ramon Bacardit

Terra baixa en el context internacional

Que un director europeu, alemany en aquest cas, no resident a casa nostra dirigeixi una companyia catalana interpretant un dels textos clàssics de la dramaturgia catalana és una iniciativa nova. Tanmateix, aquesta no és la primera aproximació internacional a l'obra que Àngel Guimerà ("mestís" fill de pare català i mare canària) va escriure, de fet, per a l'actriu María Guerrero qui la va estrenar al Teatro Español de Madrid, en traducció al castellà de José de Echegaray, el novembre de 1896 i que no es va estrenar en català fins el febrer de 1897 a Tortosa i, uns mesos després, al Teatre Romea de Barcelona. Des de la seva aparició, *Terra baixa* ha estat traduïda a nombroses llengües i representada arreu del món (a París ja el 1897).

Pocs anys després de la seva estrena, *Terra baixa* va inspirar dues òperes: *Tiefland*, d'Eugen d'Albert (1903), amb llibret en alemany de Rudolph Lothar (estrenada a Praga el 1903), i *La Catalane* del belga Ferdinand Le Bonne (estrenada a París el 1907). A més a més, ha tingut nombroses adaptacions cinematogràfiques (mudes i parlades): a banda de la del català Fructuós Gelabert (1907), una versió argentina (1913), de la Paramount (1914), una alemanya el 1922 i una altra posterior dirigida per Leni Riefensthal (1940/1944), dues daneses i una sueca, una a Mèxic el 1950... Curiosament, i potser degut a la adaptació operística, el drama *Terra baixa* no s'ha representat a Alemanya. El Teatre Romea ha hagut d'encarregar una traducció de treball a l'alemany perquè l'equip artístic llegís l'obra.

L'aportació de l'equip artístic alemany encapçalat pel director Hasko Weber s'inscriu, per tant, dins d'una llarga tradició internacional al voltant d'una peça que, si bé es considerada com a emblemàtica del teatre català, planteja una síntesi entre la trama amorosa i el conflicte de poder que ha demostrat ser d'interès universal.

Actualitzar els clàssics

Actualitzar els clàssics, vet aquí la qüestió. Avui en dia ja ens hem acostumat a veure representats en els escenaris els clàssics del teatre universal - des dels grecs fins a autors del segle passat com Brecht - amb una clara voluntat d'acostar-los cada cop més al món i les circumstàncies concretes de l'espectador del moment. No sempre, però, les expectatives creades en relació amb propostes artísticament arriscades sobre els clàssics han obtingut el reconeixement del públic i/o el vist-i-plau de la crítica. Hi ha hagut de tot, si bé no es pot negar la legítima necessitat de replantejar i revisar contínuament els clàssics amb una mirada nova. No es tracta pròpiament de restaurar-los, sinó d'actualitzar-los per convertir-los en els nostres contemporanis.

En les cultures majoritàries és habitual realitzar una política d'actualització dels clàssics, perquè els seus valors són en general consensuats en esdevenir canònics. Durant molt i molt de temps no ha passat el mateix en sistemes culturals minoritaris i minoritzats com el nostre, en què el conjunt de la societat ha arribat fins i tot a ignorar-los, qüestionar-los o menysprear-los. D'un temps ençà, el conjunt de la nostra societat, incloent-hi la crítica teatral, ha modificat la seva actitud en acceptar i assumir, amb una excel·lent resposta i com un fet corrent, la representació regularitzada dels nostres clàssics.

Posem Guimerà com a exemple. Avui ja no es qüestiona, com cinquanta anys enrere, el valor intrínsec d'una obra dramàtica que ha passat a ser patrimoni indiscutible de referència de l'escena catalana, on ha estat dirigit i representat pels professionals de més prestigi. Tanmateix el camí no ha estat fàcil, perquè, al llarg del segle XX, determinades propostes d'actualització del teatre de Guimerà van topar amb la indiferència i/o amb el rebuig del públic i, especialment, de la crítica. La qüestió és que un text com *Terra baixa*, àmpliament reconegut avui com un dels textos canònics de la nostra literatura dramàtica, o *La filla del mar*, van ser qüestionats quan van ser oferts en muntatges fins a un cert punt transgressors en relació amb el text original.

Una *Terra baixa* que va ser peculiarment adaptada per Camilo Vidal, el 1909, a l'àmbit cultural, social i lingüístic del Chaco argentí, amb una acollida tan extraordinària del públic que la proposta, protagonitzada pel primer actor Pablo Podestá, va ser traslladada quatre anys després al cinema per Mario Gallo. En canvi, les coses no van funcionar de la mateixa manera en la nostra cultura teatral, agreujada per una tradició de representacions rutinàries, anquilosades i atàviques dels nostres clàssics. Per això, quan el desaparegut Ricard Salvat va muntar *La filla del mar*, el 1971, segons una versió de Xavier Fàbregas, tant la crítica com un sector de la intel·lectualitat, per motius diversos, li van girar l'esquena, malgrat la magnífica i sorprenent recepció del públic. Quatre anys després va passar el mateix, quan el Teatre de l'Escorpió va

muntar una nova *Terra baixa*, tot potenciant i convertint el personatge de Xeixa en l'antagonista de Manelic, més que no en Sebastià. Al marge de la valoració positiva d'altres aspectes de la proposta del Teatre de l'Escorpí, el conjunt de la crítica tampoc no va acabar de beneir-la.

Ara i ací, el Teatre Romea presenta una original i singular interpretació de *Terra baixa*. Hasko Weber, director artístic del reputat Staatstheater de Stuttgart i la companyia titular, amb Joel Joan fent de Sebastià, Roser Camí de Marta i Babou Cham de Manelic, ens proposen una nova lectura de *Terra baixa*, amb una dramaturgia de Kekke Schmidt, al més propera possible a les circumstàncies i a la sensibilitat del públic de 2009. Que quedi clar que la proximitat a l'espectador d'avui no implica la dilució dels dos eixos temàtics centrals del text: el potent triangle passional (Manelic-Marta-Sebastià) i la metafòrica oposició entre el món rural i el món urbà.

Ningú no s'hauria d'estranyar, així doncs, del nou tractament de *Terra baixa* ofert en la legítima i actualitzada versió de Hasko Weber Kekke Schmidt i Frank Häning. No es tracta de cap desafiament, sinó d'una aproximació personal i valenta a un text clàssic encara vigent, perquè continua tractant de coses que ens afecten i sentim com a properes enmig del món convuls i deshumanitzat d'avui.

El repte hi és. Esperem que aquest cop, ara que els nostres clàssics ja són àmpliament acceptats, assumits i reconeguts pel conjunt de la nostra societat, la nova interpretació de *Terra baixa* obtingui el reconeixement del públic i el vist-i-plau de la crítica. Si fos així, si la proposta artística de Weber, Schmidt i Häning a càrrec de la Companyia Teatre Romea aconseguís quallar del tot, hauríem fet un pas endavant en l'assoliment de la plena normalització i regularització escènica de la nostra literatura dramàtica.

Enric Gallén

Sobre l'autor

Àngel Guimerà

(Santa Cruz de Tenerife, 1845 – Barcelona, 1924)

És l'únic dramaturg català del segle XIX que traspasa fronteres a escala europea. Encara que inicia la seva carrera literària com poeta, és amb el drama *Terra baixa* (1897) amb el qual obté un èxit sense precedents (l'obra es tradueix a 13 idiomes, és estrenada a d'altres països i dona peu a dues òperes i diferents adaptacions cinematogràfiques). Altres obres destacades, *Mar i cel* (1888), *Maria Rosa* (1894), *La festa del blat* (1896) i *La filla del mar* (1900).

Biografia:

www.escriptors.cat/autors/guimeraa

www.uoc.edu/lletra/noms/aguimera

Hasko Weber

Director d'escena

Va néixer el 1963 a la ciutat de Dresden a la llavors encara República Democràtica Alemanya. Va estudiar interpretació a l'Escola Dramàtica Hans Otto de Leipzig des de 1985 fins al 1989.

El 1989 va ser nomenat director del teatre Städtische Bühnen Karl-Marx a la ciutat de Chemnitz. El mateix any va fundar la *Dramatische Brigade* (Brigada Dramàtica), grup independent lligat al Städtische Bühnen que va despertar interès polític i artístic amb produccions com *Enemic de classe*, de Nigel Williams. El 1990 va començar a treballar al Teatre de Dresden on va ser nomenat director dramàtic el 1993. Fins al 2001 va alternar la seva feina a Dresden amb direccions d'escena per a diferents teatres alemanys. El 2002 la seva posada en escena de *Brand*, d' Henrik Ibsen, estrenada al Teatre de Stuttgart va obtenir el Premi de Teatre Bàvar al millor espectacle.

El 2003 va ser nomenat director associat del Teatre de Stuttgart. El seu ambiciós projecte de renovació del Schauspiel Stuttgart (el Teatre Nacional de Stuttgart és un dels teatres més prestigiosos d'Alemanya, amb auditoris separats per a òpera i ballet), que dirigeix des de la temporada 2005/2006, s'ha centrat en el tema de la condició humana en el món contemporani i va aconseguir que aquest fos escollit "Teatre de l'any" el 2006 (el guardó més reputat d'Alemanya) a l'enquesta a la crítica alemanya realitzada per la revista *Theater heute*.

La crítica alemanya ha dit de Hasko Weber:

"El seu teatre és una perillosa força motora de pensaments i sentiments. (Weber) és representant d'una nova honestat".
Die Zeit

"(a propòsit del seu espectacle *Brand*, d'Ibsen) una materialització magnífica d'una peça gairebé irrepresentable feta amb mitjans austers i senzills"
Frankfurter Allgemeine Zeitung

Entre les produccions que ha dirigit Hasko Weber, destaquem:

- *Edíp rei/Edíp a Colona/Antígona*, de Sòfocles, 1993, Teatre de Dresden
- *El Sr. Paul*, de Tankred Dorst, 1994, Teatre de Dresden
- *La gavina*, d'Anton Txéjov, 1995, Teatre de Dresden
- *Emilia Galotti*, de Gotthold Ephraim Lessing, 1996, Teatre de Dresden
- *La missió*, de Heiner Müller, *Hamlet amb màquina Hamlet*, de William Shakespeare/Heiner Müller, 1997, Teatre de Dresden
- *Els germans encantats*, de Yevgeny Shvarts, 1998, Teatre de Dresden
- *Wallenstein I i Wallenstein II*, de Friedrich Schiller, 1999, Teatre de Dresden
- *El Making Of - B-Movie*, d'Albert Ostermaier, 2000, Teatre de Dresden
- *Tambors en la nit*, de Bertolt Brecht, 2000, Teatre de Dresden
- *Brand*, d'Henrik Ibsen, 2002, Teatre de Stuttgart, espectacle guanyador del Premi de Teatre Bàvar
- *El mercader de Venècia*, de William Shakespeare, 2002, Badisches Staatstheater Karlsruhe
- *Nathan el savi*, de Gotthold Ephraim Lessing, 2003, Teatre Nacional de Mannheim
- *Peer Gynt*, de Henrik Ibsen, 2003, Teatre de Stuttgart
- *El ferrocarril de la muntanya*, d'Ödön von Horváth, 2004, Teatre de Stuttgart
- *Els bandits*, de Friedrich Schiller, 2004, Berliner Ensemble
- *Esperant a Godot*, de Samuel Beckett, 2005, Teatre de Stuttgart
- *Faust I*, de Johann Wolfgang Goethe, 2005, Teatre de Stuttgart. El seu debut com a director executiu del teatre.
- *El petit Eyolf*, de Henrik Ibsen, 2006, Teatre de Stuttgart
- *Paraules i cossos*, de Martin Heckmanns, 2007, Teatre de Stuttgart
- *Stalker (La zona)*, adaptació de la pel·lícula de ciència ficció d'Andrei Tarkovsky, febrer 2009, Teatre de Stuttgart

Keke Schmidt

Dramaturga

Nascuda a Torí, Itàlia, el 1960. Va estudiar Filologia Germànica i Romànica a les ciutats de Freiburg (Alemanya) i París.

Del 1989 al 1990 va treballar com a Assistent de Dramatúrgia al prestigiós Teatre Thalia d' Hamburg, dirigit en aquella època per Jürgen Flimm. Posteriorment va treballar com a dramaturga al Teatre de Basilea (sota la direcció general de Frank Baumbauer) fins el 1993, al Teatre de Hannover (sota la direcció general de Ulrich Khuon) del 1993 al 1997 i al Teatre Nacional de Mannheim del 1997 fins al 2000 (des del 1999 com a membre de la direcció, sota la direcció artística de Bruno Klimek).

Des del 2000 es dramaturga del Teatre Nacional de Stuttgart, inicialment sota la direcció de Friedrich Schirmer i des de la Temporada 2005/ 06, com a membre de l' equip artístic de Hasko Weber.

El 2007 va forma part del jurat del prestigiós Theatertreffen del Festival de Berlín.

Frank Hänig

Escenògraf i Figurinista

Nascut el 1955 a Eisenach a l'estat de Turíngia, (Alemanya central). Va estudiar arquitectura i es va graduar en escenografia i com figurinista a la Acadèmia de les Arts de Berlín. Ha realitzat estudis complementaris a la Acadèmia de les Arts de Varsòvia i al Institut Repin de Leningrad .

El 1979 va fer el seu primer disseny per al taller de teatre del Berliner Ensemble per a la producció *Lisa*, de Paul Gratzki. El 1981 va ser nomenat Escenògraf en Cap del Teatre de Erfurt (capital de Turíngia), al 1983 ho va ser del Teatre Hans Otto a Postdam i del 1986 al 1996, al Teatre de la ciutat de Dresden.

Ha dissenyat escenografies i vestuaris per a prop d'un centenar de produccions per a teatre, òpera i dansa a diferents ciutats d'Alemanya, a Rússia i Xipre. El 2005, va treballar amb Claus Peymann al Berliner Ensemble dissenyant l'escenografia per a *La mare coratge*, de Brecht,

Des de 1981, ha participat a nombroses exhibicions i ha realitzat conferències i tallers a diferents ciutats d'Alemanya, a Nicòsia (Xipre), als Estats Units i a Tokio (Japó). Entre d'altres reconeixements, ha obtingut la medalla d'or de la XIX Triennial d' Escenografia i Disseny de Vestuari de Novi Sad (Iugoslàvia) el 1990 i la medalla d'or de la VIII Quadriennial Internacional de Praga el 1995.

Entre les seves col·laboracions amb el director Hasko Weber destaquem *La gavina*, de Txejov; la *Trilogia d' Edíp*, de Sòfocles; *Brand*, d'Ibsen (Premi de Teatre Bàvar al millor espectacle dramàtic el 2002), *Peer Gynt*, d'Ibsen, per al Teatre de Stuttgart; *Nathan el savi*, de Lessing, per al Teatre Nacional de Mannheim; *Els bandits*, de Schiller, per al Berliner Ensemble, i *Making of: B-Movie*, d'Ostermeier, per al Teatre de Dresden.

A més de dissenyar l'escenografia i el vestuari, ha dirigit dotze produccions, entre les quals destaquem:

1994, *La senyoreta Júlia*, de Strindberg, a Dresden. Premi a la Millor Direcció de la Temporada de la regió Saxònia.

1999, *Kasimir i Karoline*, de Horvath, al Teatre Nacional a Nicòsia, Xipre.

2002, *Nora*, de Ibsen / Bergmann, al Carousel Theatre, a Knoxville, EUA.

2003, *Weibsteufel*, de Schönherr al Hans Otto Teater, de Postdam

2004, *La cabra o Qui és Sylvia*, d' Edward Albee al Teatre de Mainz

2005, *Don Carlos*, de Schiller al Teatre de Aachen

2008 *Emilia Galotti*, de Lessing estrenada el març de 2008 al Theatre Kiel

Una col·laboració artística entre Catalunya i Alemanya

En una iniciativa pionera a casa nostra, el Teatre Romea en col·laboració amb l'Ajuntament de Viladecans es complau en convidar el prestigiós director d'escena alemany Hasko Weber, actual director artístic del Teatre de Stuttgart, i el seu equip artístic habitual, la dramaturga Kekke Schmidt i l'escenògraf i figurinista Frank Hänig, perquè realitzin una nova posada en escena del clàssic de la dramaturgia catalana *Terra baixa*, d'Àngel Guimerà, interpretada per la Companyia Teatre Romea.

Amb aquest projecte el Romea vol mantenir una sèrie d'intercanvis artístics amb d'altres prestigiosos teatres internacionals perquè artistes de primera fila d'arreu col·laborin amb la Companyia Teatre Romea, dins d'una línia de treball iniciada el 2004 amb *Homenatge a Catalunya*, espectacle basat en les memòries de George Orwell, realitzat en col·laboració artística amb la companyia Northern Stage de Newcastle i el teatre West Yorkshire Playhouse de Leeds (Regne Unit).

Calixto Bieito

Hasko Weber

El Romea, més europeu que mai

D'ençà que el 1999 em vaig fer càrrec del Romea en la seva nova etapa sota la gestió del Grup Focus, em vaig marcar la fita que esdevingués un centre de producció teatral de referència a Europa. Al llarg de nou temporades, el Teatre Romea ha liderat sis coproduccions internacionals amb un èxit sorprenent per a nosaltres mateixos (*La vida es sueño*, 1998 -2000; *Macbeth*, 2001 - 2003; *La ópera de cuatro cuartos*, 2003 - 2004, *Homenatge a Catalunya*, 2004; *Peer Gynt*, 2006; *Plataforma*, 2006 -2007, i *Tirant lo Blanc*, 2007 - 2008), amb la col·laboració a casa nostra d'altres institucions com el Festival Grec, l'Ajuntament de Viladecans i l'Institut Ramon Llull, importants socis de viatge en la nostra aventura internacional. Al mateix temps, la Companyia del Teatre Romea ha estat convidada i aplaudida als més importants festivals d'arts escèniques i teatres d'arreu del món. Concretament, pel que fa a Alemanya, hem tingut l'honor d'estrenar al Festival del Ruhr amb *La ópera de cuatro cuartos* i als teatres Hebbel am Ufer de Berlín i Schauspiel Frankfurt amb *Tirant lo Blanc*.

Paral·lelament, la Fundació Romea ha col·laborat intensament amb diferents instituts de cultura europeus de Barcelona per organitzar cicles d'activitats complementàries per donar a conèixer la dramaturgia contemporània d'autors en les principals llengües europees.

Ara, per fi, arriba el moment d'assolir l'últim aspecte per a convertir-nos en un teatre realment europeu. En una iniciativa pionera a casa nostra, tenim el plaer de convidar a un dels directors més interessants de l'escena alemanya actual, Hasko Weber, a fer una mirada renovada i des de l'exterior del clàssic per excel·lència del teatre català: *Terra baixa*, d'Àngel Guimerà. Estic convençut que en Hasko, que ha portat a escena obres de grans dramaturgs europeus des de Sòfocles fins a Heiner Müller, passant per Shakespeare o Ibsen, trobarà la manera que redescobrim un dels autors més populars del teatre català. Perquè si com algú ha dit, només existim quan l'altre ens nombra, segurament també la millor manera de conèixer-nos a nosaltres mateixos és fer-ho a través dels ulls d'un altre.

Calixto Bieito

Exposició

Del 23 d'abril al 7 de juny de 2009

Exposició amb motiu de l'estrena de *Terra baixa* al Teatre Romea *El gran Manelic: Enric Borràs*

La mostra, produïda pel Museu de Badalona –que conserva un important fons sobre Enric Borràs i va publicar, el 2007, el llibre *El gran Borràs, retrat d'un actor*, de Francesc Foguet i Isabel Graña– i l'Ajuntament de Badalona, mostrarà nombroses fotografies d'època i documents, com cartells, cartes manuscrites o fulls de recaptació de funcions.

L'exposició s'organitza en tres eixos principals:

Enric Borràs. El primer es dedica a la figura de l'actor Enric Borràs, la seva gran importància en el món del teatre, la seva forma d'actuar i les relacions amb altres personalitats de l'escena.

Terra baixa. El segon se centra en l'obra *Terra baixa*, les estrenes en castellà i català, i la presentació al Teatre Romea, amb Enric Borràs de protagonista, que va causar un gran impacte i va assolir una enorme popularitat

Teatre Romea. El tercer està dedicat al Teatre Romea i mostra la importància cabdal d'aquesta sala en la història de l'escena catalana.

Aquesta activitat està produïda pel **Museu de Badalona**

Entrada lliure

Horaris de visita: Dijous i divendres: de 17.00 a 19.30h/Dissabtes i diumenges: de 16.00 a 17.30h

Col·loqui

Divendres, 24 d'abril després de la funció

Col·loqui sobre *Terra baixa* amb motiu de les funcions al Teatre Romea

A l'acabament de la representació de *Terra baixa* es farà un col·loqui obert a tothom amb la participació de **Hasko Weber**, **Kekke Schmidt** i **Frank Hänig** i els **intèrprets** de la companyia.

El col·loqui serà moderat per **Ramon Bacardit**

Aquesta activitat està organitzada per **Teatre Romea** i **Goethe-Institut**

Entrada lliure quan finalitzi la funció

INFORMACIÓ GENERAL

Auditori Atrium de Viladecans
(Av. Josep Tarradellas, s/n)

HORARI

Divendres 17 d'abril a les 21.00 hores
Dissabte 18 d'abril a les 22 hores

PREU

A partir de 20 €

Teatre Romea de Barcelona
Hospital, 51

HORARI

De dimarts a divendres a les 21.00 hores
Dissabte a les 18.30 i a les 22.00 hores
Diumenges i festius a les 18.30 hores
Funcions centres d'ensenyament:
28 i 29 d'abril; 5, 6, 12, 13, 19, 20, 26 i 27 de maig; 2 i 3 de juny a les 17.00 h

PREU

Dimarts, dimecres, dijous 17 a 21 €
Divendres i dissabte tarda 19 a 25€
Dissabte nit, diumenge i festius: 21 a 27 €

VENDA D'ENTRADES

Tel-entrada902 10 12 12 (24 h) i oficines Caixa Catalunya (de 8 a 14.30 h)
www.telentrada.com

PROMENTRADA

Informació i reserves: T. 93 309 70 04 / info@promentrada.es

Sergio Rodríguez
Director de Comunicació Atrium Viladecans
Tel. 93 659 41 60 / srodriguez@atriumviladecans.com
www.atriumviladecans.com

Teatre Romea
Sara Peralta
Tel. 93 309 75 38 / speralta@focus.cat
www.grupfocus.cat